

פנים לשובם

מיזמי שירים&ציורים לרגל החזרת החטופים ב"ה

על המיזם -

שהחינו וקימנו והגיענו ליום הזה!

המיזם "פנים לשובם", שכלל בתוכו שירים וציורים שנוצרו לכבוד שובם של החטופים, נולד מתוך תפילה גדולה, געגוע עמוק, ורצון כן לנתב את מכלול התחושות וערבול הרגשות אל מקום של אור, של חיבוק, ושל עשייה.

כל שיר, כל מילה, כל ציור – נולדו מלב אוהב ומאמין, לב שחיבק מרחוק את אחינו שהיו במקומות החשוכים ביותר, ולב שממשיך לחבק גם כעת – כשהם שבו הביתה.

כל בת שלקחה חלק במיזם, השלימה את הפסיפס המופלא של אהבה, געגוע ורצון להעניק תקווה גם ברגעים הקשים.

יחד נשזרו כל היצירות למרקם אחד – של אחדות, אהבה, והכרת הטוב על הזמן הזה.

מי ייתן ונמשיך תמיד ליצור מתוך אמונה, לחבק באהבה, ולהאיר באור קטן – שגם הוא מספיק כדי לגרש הרבה מן החושך.

נועה&על.

מעגל החיים / נועה שחר

השמש עולה מבעד לעננים,
נולד אריה קטן, רך ימים.
החיות מסביב מריעות,
ושירת חיים במרחבים נשאות.

אך יום אחד, בשקיעות של דמדומים,
פרצה למערה להקת צבועים.
נלקח לו האריה, אבד,
והעדר נשתתק, הלב נחרד.

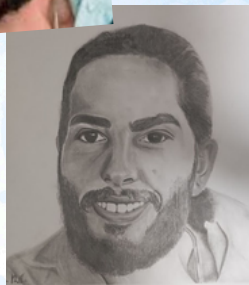
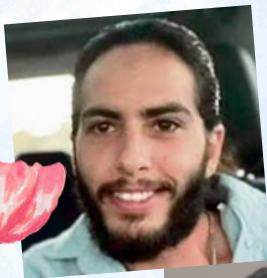
והלביאה נאבקה בדעקות אימים,
שאגה את שמו – מתו! מתו! – אנו
מתגעגעים.

רצה בין סלעים ובורות,
ולקשה תפלות למרות החבירות.

אביו הארי, ולחם בלהבות ובסכנים,
חפש את בנו בשקט בין הצללים.
והלכ שורף, ולבו כבד,
אך נותרה תקוה – יודע שבנו שורד.

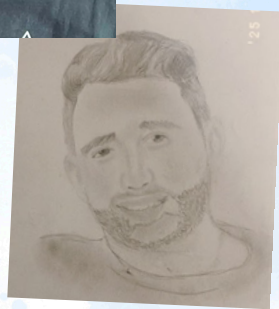
ולבסוף, כשהשמש אחלה להאיר מבעד
לשחקים,
חזר מתו, בזכות אלוקים והוריו הגבורים.
והחיות הריעו בשאגות אדירות,
וצחון של לב, שלווה וסערות.
וזהו, ידידי – מעגל החיים.

מותו צנגאוקה

שׂינא ברכה כותבת על אבינתן אור
אבינתן

אבינתן אור

אתה פשוט מלך
הצלחת להפיץ סביבך אור
גם כשהכל היה שחור
למרות שהיית שתיים במהירות חשוכות
ברעב, צמא, בדידות ועוד הרבה צרות
חזרת אס חיוך על הפנים
והוחכת לכולם שכשרוצים באמת, בסוף מנצחים
אתה ונעה זוג מדהים
שהעביר לכולנו כל כך הרבה מסרים
אי אפשר לדמיין מה עברתם
ובכל זאת שפויים ושמיחים נשארתם
התפללו עליך בלי סוף
וגרמת לנו את הגאולה הרבה יותר לנסוף
אתה דוגמא בשבילנו,
ליהודים ואם נשמה כמה דרגות מעליו,
שלמרות כל מה שעבר,
חזק נשאר
על הכל הוא גבר
ובעזרת ה' מאושר
באמונה החזיק חזק ולא וויתר
ואת עצמו הסכין להקריב בשביל עתיד טוב יותר
גם כשברח והענישו אותו קשות
הוא נשאר חזק, ואיתן בדעות
תדע שמשפחתך הייתה דוגמא לכל המדינה
כי הם שמרו על האמונה
ולמרות כאבם הנורא
הלכו לפי התורה
כל עם ישראל אותך אודה
ומאחל לך מכל הלב
שתצליח להתאושש ולהתגבר על הכאב
ושתגשים את כל מה שאתה רק חושב
שתקים במהרה בית ואמן
ושתהיה בריא ושמח כל הזמן

אפרת כותבת על- אלקנה בוחבוט.

עובד במסיבה, אלקנה.

ביום הגורלי כשדיבר עם אמו מתוך הסכנה
הוא ספר שהוא עוזר לאלה שחטפו פציעה

ב-8:05 בבוקר התרחשה השיחה האחרונה, הקריעה
הוא הבטיח שיחזור הביתה.

אזי אמר אלקנה לאמו, "יש פה קצת בלאגן, אני עוזר
לפנות אנשים"

אמר "אני מבטיח לך שאחזור הביתה" הבטחה שחשב
שבמהרה יגשים

שעה אחר כך כבר היה הטלפון שלו כבוי

וב-10:00 הופץ לראשונה סרטון של חמאס ובו נראה
אלקנה בעזה, שבו

הוא מבטיח שיחזור הביתה.

משאלת בנו זה שאבא יחזור מהר

זו המשאלה של ילד בן חמש, אבל בוגר

ציור שצייר ביום ההולדת שלו, המשפחה בתוך
מעבולת

כל פסיכולוג יבין את הציור הזה, לא צריך הרבה יכולת

אבל סביב צייר ראם שהוא שומר על המשפחה
מה, הוא צריך לשמור על המשפחה בבטחה?

בתוך זה אנחנו חיים.

אמנם לא מתעלמים, אבל... פחות מעורבים

הילד שלו בן החמש

רוצה אבא בבית, לבד... חושש

מה אתנו? ילדים של אבא

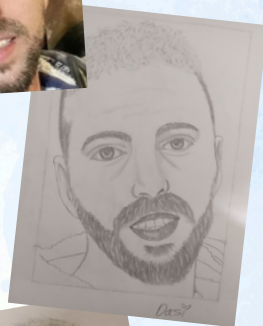
אבא, שיחזור הביתה

והוא אמר לנו

אני מבטיח שאחזור הביתה.

אלקנה בוחבוט

צויר ע"י דסי & שיי

אילנה כותבת על- איתן הורן.

גם במנהרות
במעמקים של הרוע,
כשהיית שם
אבל עמוק בתוכנו.
כשהלב היפה שלך
החזיק את הפחד,
ונלחם בעוצמה
מול עיניים רצחניות.
כשהמשכת להאמין
כשחיית למרות הכל,
כשנשארת איתן.

איתן.
מול שנאה תהומית,
מול כאב ואובדן,
מול אימה שמשתקת

כל אדם.
הוכחת לשטן
את חיי הנצח.
כבשת ניצחונות,
עד הקלף המנוצח.
הראית לכולנו,
מדריך אמיתי,
איך לנצח בקרב.
ונשארת לאהוב,
להאמין.
לחיות.

לרקוד את החיים.
חזרת אלינו,
בחיוך של מנוצחים,
עמוף בדגל ישראל.

איתן הורן
צויר ע"י אבישג

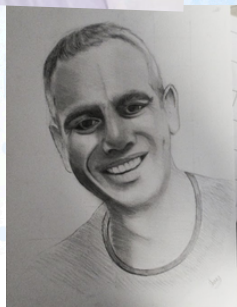
ישגב כלפון צויר ע"י שיי

ממליך / הודיה
גרינשטיין כותבת על-
שגב כלפון.
עיניים כחולות,
תמימות. טובות.
שגילו פתאום,
את הרוע.
ובחור אחד,
והבטחה אחת.
'אני בסדר',
'אני אחזור הביתה'.
בחור אחד,
שרץ בכביש-
בורח ממחבלים.
ואבא שרץ,
בין בתי חולים.
מחפש.
בחור אחד,
שיצא להנות.
להשתחרר.
ומשפחה אחת,
דואגת,
מפוחדת,
מחכה.
לחיבוק של אהבה.
לחיבוק של תמיכה.
אח גדול,
אחות קטנה.
ובולם מחכים.
המשפחה לא שלמה.
בחור אחד,
שהלך,

וראה חבר משתחרר.
והא,
נשאר בפנים.
ורוקם חלום.
לצעוק,
בשם ומלכות
'שמע ישראל'.
להמליך,
מול מאות מחבלים.
את אלוקים.
משפחה אחת,
שדכנה.
וקיבלה עוד חיבוק.
מבחור אחד,
שהגשים את החלום.
וצעק עם משפחתו,
בשם ומלכות.
'שמע ישראל'.
ד' אלוקיני.
ד' אחד:

עומרי מירון צויר ע"י שני

ספיר כותבת על- עומרי מירון.

פתאום הכל נגמר

רק כאב ושאר

מחלחל בעורקים

אינספור געגועים

אבא לשתי בנות קטנות

שכלוא במהרות

ראה את בנותיו מתרחקות

המרחק גדל עד שנעלמות

רק דמעות ממשימשות

יותר מכאיבות

טוריסטים אנכריים פירקו את המשפחה

משאירים עולם מלא מאחוריה

צעק, אבל, כאב וחרדה

דאגה עזה פרצה שם במנהרה

השתיקה המכאיבה נגמרה

כשרץ לחיק המשפחה

לאחר שנתיים של חושך

כבר החל באור הדרך

הגיעה העת לחזור כשהאפלה התפוגגה

והנה עכשיו השמש זרחה

פניה העדינות של הילדה הקטנה

עכשיו היו קרובות אליו

בים הסוער, שיחק איתה

שתי בנות, אישה, הם חזרו להיות משפחה

הצלקות ושאר, אבל הלב הושלם

והאמונה ושארה, רק יותר חדרה!

להחזיר מלחמה/טי
איי © כותבת על- מוזן
אנגרסט.

בית:

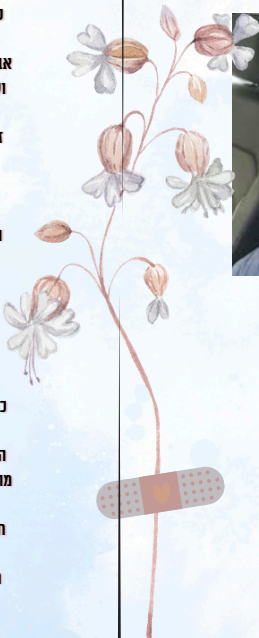
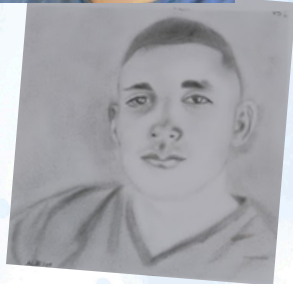
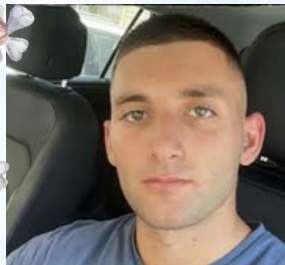
כשהאפילה החלה בשוליים,
כשקשור לאחינו את הידים.
אמרת שהכל יהיה בסדר,
והתארגנת לשמור על הסדר.
קיבלת מיד הקצפה לדרום,
עם ההיחידה יסיתי לעצור את
הפנזום.

אבל ההפתעה היתה פתאומית,
וקבלת הפנים הייתה המונית.
אחרי שעברת את הכל,
זה הרגע שתשמיע שוב קול.
תשכח את הכאב,
תורפא את הכל.
פזמון;

ואתה לא ויתרת רק נשארת,
למרות הכל לא נסגת.
גם כשחשפת עוד קליע,
לא חשבת על הנגיע.
אפילו כשהגוף שרף,
והפחד היה מסורף.
המשכנת להחזיר מלחמה,
כדי לגבות את חשבון הנקמה.
בית:

היית בודד מול המון מפלצות,
מול רוע נוסף מעיניים שחורות,
לפתע היית על הרצפה,
חשת את המכות כמו דחיפה.
ערפל סמיך עטף אותך,
משמש והעלים את הכרתך.
ואז הגיע זרם מחשמל,
והכוח נגמר ואוהל.
אחרי שעברת את הכל,
זה הרגע שתשמיע שוב קול.
תשכח את הכאב,

מותן אנגרסט צויר ע"י מיקי

תרפא את הלב.
פזמון;
ואתה לא ויתרת רק נשארת,
למרות הכל לא נסגת.
גם כשחשפת עוד קליע,
לא חשבת על הנגיע.
אפילו כשהגוף שרף,
והפחד היה מסורף.
המשכנת להחזיר מלחמה,
כדי לגבות את חשבון
הנקמה.
בית:
עכשיו שחזרת הביתה,
הלב מתאחה והרוח לא
למשה.
בני אוויר ובלי נשימה,
הגיעה העת לחזור לשגרה.
עוד תחבוש את הפצעים,
ותאסוף את כל הרסיסים.

ריקוד הניצחון/ נועה כותבת על- בר קופרשטיין.

שדים מרקדים
יחד עם מלאכים.
האושר האחרון לפני -
רצח ה[הא/א]מונים.

שדים מסתתרים.
ופתע מתגלים.
שיר אחרון לפני -
מגנינות המחטים.

שדים מובחים.
גיבורים מתגלים -
מאבסח שהציל לפני -
שלעדה אותו לוקחים.

שדים מתעללים.
חמוץ. בני תנאים.
כל רגע מרגישים לפני -
סוף החיים.

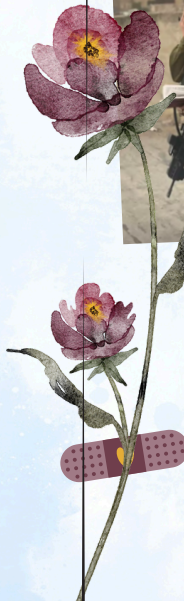
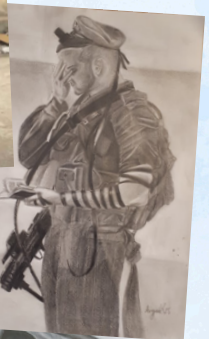
שדים מתייפייפים.
הורים נלחמים.
תפילות עולות לפני -
ניסאו של מלך מלכי המלאכים.

שדים נכועים.
אבא עומד, אמא בתהילים.
ובר מגיע לפני -
הרוי בדמעות. בחיבוקים.

וסיסמה שגורה על שפתם -
תמיד - בידיים של האלוקים

בר קופרשטיין

צויר ע"י אביגיל & נועה נידם

וההילה כותבת על- גיא גלבוע דלאל.

בן עשרים וארבע,

עיינים כחולות וחלום להגיע ליפן.

חובב אנימה, טולם של דמיון וצבע,

אבל המסיבה הזאת, שינתה לו את הזמן.

עם אחיו עמד, בשדה של מוזיקה ואור,

מצמלמים לסלפי אחד, בלי לדעת שהוא האחרון.

חיוך תמים, רגע של חופש מהור

לפני שהכל נהפך לזיכרון.

בוקר של חג,

השמיים פתוחים.

חיבוק אחרון, חיוך של אחים.

סלפי קטן, קרן אור על הפנים.

מי היה מאמין, זה היה הרגע האחרון,

לפני שהחיוכים נעלמים.

לפני שידעו שהם נפרדים.

הכל נשבר,

עשן, אש וגורל אכזר.

הארץ רעדה, הזמן קפא.

ואת היד של אמא, לקחו לעזה.

העולם התהפך,

הלב נקרע בין חיים לשבי.

שם, גיא גלבוע,

במרתף שאין בו אור יום.

מרגיש סימנים במקום לחלום.

רואה חמופים אחריים יוצאים ומשתחררים.

אבל הוא נשאר שם, עד נגד התפילות, האיחולים.

ואז בא היום,

השערים נפתחים פתאום.

השתחרר של כל החמופים.

ילד קטן, איש חזק.

רץ לידיים של אמא, שבשיא הריגושים.

זהו הדבר היחיד, שהיא מצליחה להגיד,

באמצע כל הנשיקות והחיבוקים-

"גיא ג שלי, גיא ג שלי, חזרת אלי הביתה."

גיא גלבוע דלאל

צויר ע"י יעל & תמר

אביגיל כותבת על- רום
ברסלבסקי.

כמה טוב שבאת הביתה.

כמה חייניו, ברוך ה' הגעת.

הדרך ארוכה, עברנו ונעבור עוד מלא
תהפוכות,

אבל הלב שלם, חזרת, העיניים זורחות.

רום שלנו, אתה גיבור של עם ישראל.

לעשרות אנשים היית מלאך וגואל,

להציל אנשים ממות ומסכנה,

ולמרות מה שעברת החזקת חזק באמונה.

בלב אש של תקווה לא כבתה,

והיא רק מוסיפה והולכת עתה,

גם כשהיה קשה לא ויתרת,

למרות שאין לנו ולא יהיה מושג מה

עברת.

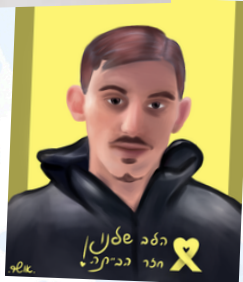
ואתה סוף סוף כאן, חי ונושם,

עם שלם נרגע, שמח שלם,

שמחים שאתה פה איתנו היום,

כמה טוב שבאת הביתה, רום.

רום ברסלבסקי צויר ע"י אושר

מייק טובבת על- מוקסים הרקין.

ביום ההוא שבו כבה האור

ונשבר לנו הלב - בשבעה לעשור

כשכל המדינה כולה הוכתה ברעם

ומאז רק גענועו עצום לעשור של כל אדם.

מתוך האפילה מעומק האדמה

שלחת לנו זעקה, אות של תקווה

בתוך אי וודאות ודממה

החזקת בחבל-אתה גיבור מלחמה!

כל חלק בעם תרם מעצמו

מאבק של שנתיים שכל חסוף יחזור לביתו

ואנחנו לא יודעים, רק מקווים ומתפללים

שאתם עדיין שם, עדיין שורדים.

כל הודעה על הסכם

כל סימן חדש שעדכן

כל אות, קול חיים

מסע שלם למען החסופים.

וכמו אור ענק, הגיעה ההודעה

על שובם של החסופים לבתים במהרה

התפילות התקבלו, התקווה התגשמה

התכנסנו כולנו לקחת חלק במאורע.

ואין ביכולתנו עם שלם

להגין, לעכל, את כל מה שעבר עליכם

זה נגמור! אתם בארצכם בביתכם

זה היה החלום של כל בית בישראל.

ברוך הבא הביתה, מקסיים יקר

סוף סוף עונג משפחתך חזר

השלמת את הלב שנשבר

חדרת-אין כמון מוכרז!!!

שבת הביתה - זהו ניצחונך במערכה

אור גדול מחפה על האפלה שבתוכך

דע תמיד - שנעונג חזקה ונפשוך

אתה וס של גבורה לכל מי שהגיוך.

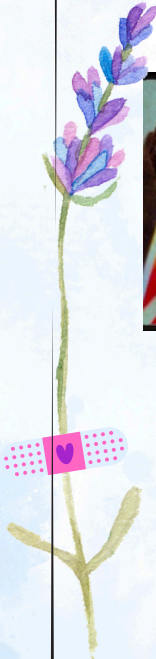
עכשיו תדע: הלב פצוע אבל יראה אור חדש

עמוק בתוך ושמחת, מתחבא לו שק של כח

וגם אם יש צער או בלבול

תזכור: "אין דבר שלם מלב שבור"

מוקסים הרקין צויר ע"י נעמי

אלון אהל צויר ע"י יסכה

טוב. / הודיה
 גרינשטיין כותבת
 על- אלון אהל.
 מעניות פסנתר.
 וצילים.
 ותינוק קטן,
 שהולך.
 וגדל.
 מניות פסנתר.
 ותווים.
 וילד קטן,
 שלומד.
 מתבגר.
 פסנתר שחור.
 כנף.
 ובחור אחד,
 ותווים.
 וצילים.
 ומניות.
 ופתאום,
 אקורד צורמי.
 שקומע,
 מניות חיים, שלוה.
 ועשן,
 ואש,
 ורעש.
 דיסוננס צורם.
 פחד,
 ואימה.
 ושנתיים.
 עם פסנתר צהוב בכיר.
 שצועק,
 בלי קול.
 שמנגן,
 בדממה.
 בוכה בשקט.
 מחכה.

מספר סיפור.
 על בחור.
 על שיר. ללא שם.
 ותווים בודדים,
 מרחפים.
 ונוגעים.
 מתחברים.
 ומנגנים
 מנינה חרישית, שגוברת.
 מספרים,
 אלון. שוב. מנגן.
 אלון.
 חוזר.
 הביתה.

אלון אהל שיר נוסף+

רות רזון כותבת על-
אלון אהל קרוב
מיטתו.
חלקים במסע,
אנשים במרצ.
אתגרים וחוויות,
ממלאים את כל הדיכאויות.
לאור היום נפרצת הגדר,
כניסה של המונים,
מראות כל כך נשים,
מבם שבור לרסיסים.
הם נלקחים אל מעבר הגדר,
נהגים על קידוש השם.
מפחדים כל כך,
לשמוע עוד בשורה,
על יתום ואלמנה,
עוד משפחה אכלה.
וכל העם צועק
רוצים רק נחמה.
החיים שאחרי,
יש סערה, אין מנחם,
הפחדים הדאגות,
והרבה שאלות ותהיות.
תפילה של אם,
בלב שבור נושאת.
לשוב להתקרב,
לחבוק להתנחם,
רק לזכות להתאחד.
והוא-
כבול במנהרות,
חרד מהזוועות,
בודד רעב,
צמא רק ללגיפה.
מרעיש את התקווה,
כי יש מי שכיוון,
ולמרות הכל
אומר נך תודה.

תודה,
על אמונה כל כך גדולה,
על חיבוק בחשיכה.
תודה,
על משפחה כל כך גדולה,
על דאגה ומחשבה,
על כל תפילה קטנה, רצון
וקבלה,
על מסירות ועשייה,
על התקרבות ועבודה,
נושא תפילה לשובר רק
אליך,
בנה ביתך כבתחילה.

גל ברמן צויר ע"י מרים

שירה כותבת על-

גלי זיו ברמן.
אי שם בכפר עזה
לפני כמה שנים
נולדו למשפחת ברמן
זוג תאומים
וכבר מגיל אפס
הם בלתי נפרדים
ביחד הם גדלו
מהגן אל בית הספר
ומשם אל התיכון והצבא
ובכל שלב אליהם הגיעו
היו תמיד יחד
בשמחה
בעצב
בצחוק
בבאב
במשחקי הכדורגל
ובליל שישי בקידוש
ואז הגיעו שליחי עוולה
והופרדו התאומים
חלק חששו שלעד
אך משפחת ברמן לא
ויתרה
להילחם לא חדלה
לאיחוד התאומים
והמשפחה
הם הגיעו לכל מנהיג
ולכל משטר
לכל מי שרק היה מוכן
לשמוע
את סיפורם של התאומים
שהם בעצם אחד
בעוד הם שם במנהרות
כל אחד
לבד
וזה מרגיש כל כך מוזר

וזר
ומנוכר
והזמן עובר
אבל התקווה עוד כאן
והנה עוד רגע
הם יחזרו אלינו
לביית
למשפחה
להיות שוב אחד
והנה הם כבר חוזרים
הבייתה
וזה סיפורם של זיו וגלי
התאומים מכפר עזה

זיו ברמן צויר ע"י חדוה

שיריה כותבת על-

גלי זיו ברמן.

אי שם בכפר עזה

לפני כמה שנים

נולדו למשפחת ברמן

זוג תאומים

וכבר מגיל אפס

הם בלתי נפרדים

ביחד הם גדלו

מהגן אל בית הספר

ומשם אל התיכון והצבא

ובכל שלב אליו הגיעו

היו תמיד יחד

בשמחה

בעצב

בצחוק

בכאב

במשחקי הכדורגל

ובילי שישי בקידוש

ואז הגיעו שליחי עוולה

והופרדו התאומים

חקק חששו שלעד

אן משפחת ברמן לא

ויתרה

להילחם לא חדלה

לאיחוד התאומים

והמשפחה

הם הגיעו לכל מנהיג

ולכל משטר

לכל מי שרק היה מוכן

לשמוע

את סיפורם של התאומים

שהם בעצם אחד

בעוד הם שם במנהרות

כל אחד

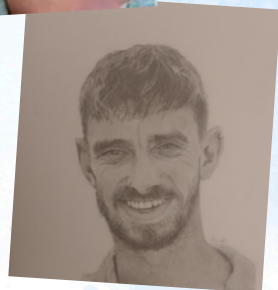
לכד

וזה מרגיש כל כך מוזר

וזה
ומנוכר
והזמן עובר
אבל התקווה עוד כאן
והנה עוד רגע
הם יחדו אליו
לכית
למשפחה
להיות שוב אחד
והנה הם כבר חוזרים
הביתה
וזה סיפורם של זיו וגלי
התאומים מכפר עזה

אריאל קוניז

צויר ע"י נאווה

על סף הנצח/ענדה ביטון כותבת על- אריאל קוניז.
 תחת שמי ירי עוד, שם כוכבים לוחשים בשקט,
 אריאל, אתה נר, לב סהור צנוע, נשמה הזרת,
 בשדות הירוקים, צעיר חרש נרקמו בדריחה,
 חלומותיך, כמו רוח, יושאים מעל כל תהום ודמעה מלוחה.
 מיילת בעולם, לכך פועם עם האדמה,
 הרים גבוהים ראו אותך, חיוך שממית כל חומה.
 בכל צעד נשאת תקווה, אור שחודר כל מקום,
 אריאל, אתה שיר, נשמה זוהרת כמו יהלום.
 צחוקך, כמו פעמונים, מילא את הלב, נתן לו נחמה.
 חבר לכל נפש, מגעך חם, מחבר שבירי לבבות,
 בקיבוץ הקטן, אתה זרע של אור, שתול בין הגבעות.
 סילביה, אמך, נושאת בדממה תפילה של געגוע,
 דמעותיה שקטות, אך לבה זועק, על מה שכבר ידוע.
 ירי עוד כולה, עוטפת שמך, כמו חייבוק של רוחות,
 אריאל, אתה הלב, הפעימה, לשובר כל העיניים בוכות.
 גם בחשכה, רוחך עומדת, כמו עץ ששורשיו עמוקים,
 לא נשבר, לא נרדם, גם כשהרוחות סוערות על העמקים.
 אתה סמל של כוח, של אמונה שמסרבת לדעוך,
 נר בווער בלבנו, תזכורת לחיים, לאהוב, לתמוך.
 השדות ממתינים, העולם שותק, אך הלב ממשיך לשיר,
 אריאל, אתה נשימה, אתה אור, אתה זיכרון חי וצעיר.
 בכל לילה, תחת כוכבים, אנו לוחשים את שמך בדבקות,
 והנה, כשאור הדריחה פרץ דרך ענני שנותיים ארוכות,
 חזרת, אריאל, גיבור, אל חיק הבית, אל זרועות פתוחות.
 אחרי ימים של חושך, של געגוע שקרע נשמות,
 התאחדת עם אמך, עם אחיך, עם המשפחה שקרעה עולמות.
 השדות פרחו מחדש, דמעות שמחה זולגות,
 בכל לילה, תחת כוכבים, אנו לא שוכחים להודות.
 מי יתן וכל אורות התקווה לא יכבו לעולם,
 אריאל קוניז, אתה יותר משם, אתה סיפור של עם,
 נשמה שזרחת, דרך חשכה, כמו כוכב נוצץ ויפה.
 אריאל, אתה הבית, הלב, האור – שחודר, ולא יכבה.

בין חושך לאור/ בלימי כוזבת על-

דוד קונין.

נקרה השלוחה

בשאנות ויריות

אימה מצויה עד כלות,

וחשכה עומפת במהירות.

שחיי ילדות קטנות

בוכות, רועדות,

ולאבא ואמא אין איך לעזור

אין איך לפזר את הקור

של החרדה המטפסת וחונקת את ליבן

והפחד הממשי על קיומן.

52 ימים

אשתי והילדות משתחררות

לחיים הן חודרות.

אבל הרגשות מעורבים,

הלב מלא חורים

מדממים

כי אבי הבנות

ושאר מאחור.

עם מחבלים,

מלאכי חבלה בשחור.

אחרי שנתיים באפלה

כשאין אור בקצה המנהרה,

חזר דוד

חזר גם אריאל אחיו.

אחרי ימי המתנה

רעב וכאב

עינויי הנפש והגוף,

עינויים שבכל

סוף סוף המשפחות התאחדו.

ושברי הלב

הרסיסים

עוד יתאחו.

דוד קונין

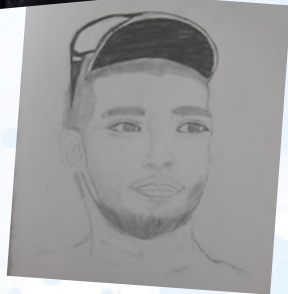

נמרוד כהן צויר ע"י אבישג

נמרוד – השב מהחושך/ עדי
גפני כותבת על- נמרוד כהן.
נמרוד ישב רחוק, במקום בלי שמייים,
בלי שמש שתלמף, בלי קול של מים.
יום ועוד יום עבר, הזמן נעצר,
אך בליבו בער – ניצוץ שלא נשבר.
הוא חלם על הבית, על הרוח בגן,
על קולות הצחוק, על חיבוק של אימא
בלבן.
חלם על האור שבוקר מביא,
על שיר ישן שפתאום מזכיר תקווה –
גם אם דקה היא.
וכל דקה שם הייתה מלחמה,
לא עם נשק, אלא עם בדידות נוראה.
אך הוא שמר בליבו את האמונה,
שיום יבוא – והדלת תיפתח לפתע, עם
נשימה ראשונה.
וכששב הביתה, אל אור וחיבוק,
נשברה הדממה, נשברו גם הלבבות
ברוך.
כי כל עם ישראל חיכה לנשימה הזו,
שבה נמרוד – שלנו – סוף סוף חופשי
הוא.

יוסף חיים אוחנה צויר ע"י אבישג חיים

אורית כותבת על- יוסף חיים אוחנה.
הציל רבים אך לא את עצמו,
נחטף צעיר, עזב ביתו.
השאיר הורים וחברים,
שמו נישא בידי רבים.

738 ימים של כאב,
את הצער לא ניתן לתאר.
אבל של עם שלם,
חוסר שלא ניתן בלעדיו לתקן.

לילות של דמעות,
שעות של תפילות.
מליון זעקות,
כל סוף נעות.

כמו עוף חול הוא חזר מהלהבות,
שמור בתוך אלפי לבבות.
כמו לוחם הוא שרד הבלתי אפשרי,
כמו אריה הוא יצא מתהומות השבי.

והשחר הפציע על עוד יום,
תקווה לטוב ושלוש.
ופסיעות על אדמה קדושה,
חזר עוד בן לאומה.

סוף סוף הצהוב מורד,
הכחול בגאווה מורם.
סוף סוף חזרת לביתך,
לא היה אותו הדבר בלעדיך.

תמר סבאג כותבת על- אביתר דוד.

גם הוא היה אחד ממאות,
צעיר שהובל ברחובות,
לקול מצהלות נערים ודקנות.
קולות הריקוד והשירה,

נבלמו אי שם

במנהרה חשוכה.

והוא היה שם,

רעב, כואב וסובל

מנותק מכלום.

הוא וחברו

שמהמסיבה ועד המנוחות-

לא נפרדו.

ושם בתוך ההפצצות,

ימים וילות,

של סבל ומכות,

שכחנו ראינו אותו-

גוף של עצמות,

חרדים לשלומו

הרמנו עיניים,

הבטנו לשמים,

התפללנו לאבא-

תוציא את אבינו הביתה.

משפחה שלא גמרה להלחם,

בדירה הבינלאומית-

ובדירה הרוחנית.

שלכולם היה ברור-

שהוא יוצא משם,

מאפלה לאורה.

והנה זה קרה,

השבת שלא הסכימה להשאיר "השחורה"

בתזמון אלוכי-

חזרה להיות "לבה"

וברגע שכחנו ראינו אותו,

מחויך, חזק מבפנים.

בלתי מנוצח.

הבנו שיש שבר לפעולתיו

"ושבו בנים לגבולם"

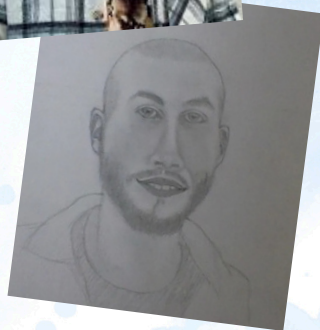
אביתר דוד
צויר ע"י אלישבע

הדיווח כותבת על- איתן מור.
תקומתו של איתן מור.

איתן מור צויר ע"י נעמי

בבוקר תשרי,
תחת שמי מלחמה,
הוא עמד שם איתן,
שומר אדמה.
הקרב התמשך,
והוא יכל עוד לברוח,
אבל המשיך להגן,
השליט לב על המוח.
ופתאום בא השבר,
כבה לו האור,
הדלת ננעלת,
ואין איך לחזור.
שנתיים של כאב,
של ייסורים ושל בידות,
שנתיים שהשפל,
התגבר על הגאות.
ואז אחרי ים של חושך,
נשמע קול תשועה,
נפתחה לה הדלת,
התקבלה התפילה.
ואבא חבק לו,
בבכי התרגשות,
ואמא ברכה,
בשם ומלכות.
ועכשיו הוא בבית,
שקט הפך לאור,
הוא נושם ת'עולם,
תקומתו של איתן מור.

הזקרה ותודות

בראש ובראשונה – תודה לבורא עולם, שהביאנו עד הלום.
תודה להודיה גרינשטיין על הכתבות והראיונות בנושא החטופים,
ועל העלאת הנושא ברגישות, בחוכמה ובסבלנות.
תודה לבנות המדהימות שכתבו, יצרו וציירו – והביעו באמנותן אהבה
גדולה.

תודה לעורכות בלימי ופנינה על הליזוי הצמוד, במסירות שאין לה שיעור.
תודה לגרפיקאית יעל גיל על העיצוב מלא הטעם והחן.
ותודה לכן – קוראות המגזין היקרות,
על התמיכה, ההתרגשות והלב הפתוח.
באהבה גדולה,

המנהלות – נועה & יעל

